

Άρτεμις Χρυσοστομίδου

ΟΜΙΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΑΒΗ
ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ ΝΕΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ
ΚΡΑΤΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ 2018

Ευχαριστώ την επιτροπή των Κρατικών Βραβείων Λογοτεχνίας για την τιμή της βράβευσης και το τόσο όμορφα και με συνέπεια γραμμένο σκεπτικό της επιλογής, τον ΟΝΕΚ, την εκδότη μου Τζούλια, την οικογένειά μου. Ευχαριστώ τους φίλους μου Μαρίνο και Σύμη οι οποίο καθόρισαν τη σκέψη μου, την αγαπημένη μου Όλια στην Αθήνα και την Αγγελική που μου έδωσαν θάρρος και οίστρο, τη Nathalie στη Γαλλία και φυσικά την ακριβή μου Χαρά, τις φίλες μου στην Κύπρο και την Αθήνα που με κάνουν ακόμα παρέα.

Αυτή η διάκριση με κάνει να αισθάνομαι τη χαρά και την ασφάλεια της στήριξης των ανθρώπων της χώρας μας και ιδιαίτερα των Πολιτιστικών Υπηρεσιών. Εύχομαι αυτός ο διάλογος να έχει τη διάρκεια των σχέσεων που κτίζονται με άνοιγμα και εμπιστοσύνη. Συνεχίζω να γράφω ποίηση, η οποία φυσικά δεν είναι είδος, είναι ο τρόπος με τον οποίο σχετίζομαι με τα πράγματα, είναι η μαλακότητα η οποία με κάνει να υποδέχομαι τον κόσμο, τη ζωή, τους ανθρώπους και τις επιφάνειες. Είναι η μάχη για εγγύτητα και άρα ακρίβεια στην επικοινωνία μου μαζί τους.

Ετοιμάζουμε την επόμενη παράσταση στο θέατρο, σε δικό μου κείμενο και σκηνοθεσία, έχουμε τη στήριξη της Νορβηγικής Ακαδημίας Τεχνών και διάφορων άλλων φορέων τους εξωτερικού, μακάρι να στηριχθεί και από κυπριακούς φορείς, είτε τις Πολιτιστικές Υπηρεσίες, είτε το Κρατικό Θέατρο της Κύπρου, είτε από κάποιο άλλο φορέα ως προώθηση της νέας δραματουργίας. Κατάγομαι από αυτό το μέρος και θέλω να αναφέρομαι σε αυτό ως μια κοινότητα με έμπρακτο ενδιαφέρον για τον πολιτισμό και σε διάλογο με την υπόλοιπη ευρωπαϊκή κοινότητα. Θα το ήθελα.

Τα πράγματα είναι δύσκολα χωρίς την κρατική στήριξη, η οποία στην πραγματικότητα είναι η ενθάρρυνση από μέρους της κρατικής οικογένειας. Γιατί με ενδιαφέρει να βλέπω το κράτος ως οικογένεια, ως σχέση. Μειώνει την αίσθηση της μοναξιάς, καλλιτεχνικά, ιδιαίτερα όταν προερχόμαστε από μικρά κράτη και προσπαθώντας να υπάρξουμε δίπλα σε ανθρώπους από χώρες με παραδοσιακή στήριξη των τεχνών εντός και εκτός συνόρων.

Όσο για το βιβλίο εξαιτίας του οποίου είμαι σήμερα εδώ, “Τα σκυλιά δεν γαβγίζουν στη Γαλλία | Γλυπτική”, προέρχεται από την ορμή μιας παράλογης τάσης θάρρους, περιέργειας, παρατήρησης και έρωτα. Γράφτηκε μέσα στον ενθουσιασμό και την ειρήνη που γεννιέται μπροστά σε ένα αστικό ποταμό, σε ένα μεγάλο ήσυχο δρόμο, σε μια ωραία γυναίκα, σε ένα ωραίο ναό του 13ου αιώνα, στους ήχους του εκκλησιαστικού οργάνου και στο δουλεμένο μάρμαρο των γλυπτών.

Βλέπω κάθε μορφή τέχνης και αρχιτεκτονικής ως μια πράξη καλοσύνης του ανθρώπου προς τους άλλους ανθρώπους, γιατί η σιωπή και ο κόπος για κάτι είναι μια έκφραση αγάπης, και ό,τι εμπεριέχει αγάπη δεν μπορεί από το να μας συγκινεί με την ελευθερία και τη γενναιότητα που φέρει χωρίς να νοσεί σαν συγκεκαλυμμένη τάση για εξουσία που χρειάζεται περίθαλψη.

Εύχομαι θάρρος, έρωτα, φώτιση, ευγένεια, απαλό λογισμό και ωραίο δέρμα.

Ευχαριστώ.